Alexandre Dumas

UN SPIRITUALIST

Dacă nu l-aţi văzut pe Home, cel puţin aţi auzit de el. Pentru cei care nu l-au văzut, voi încerca să fac portretul lui fizic; numai lui Dumnezeu, care creează fiinţe excepţionale şi care ştie de ce El le creează, îi este permis să facă portretul lor moral.

Home este un om tânăr, sau mai degrabă un copil de douăzeci şi trei – douăzeci şi patru ani, de înălţime medie, cu un corp zvelt, slab şi nervos ca o femeie. S-a întâmplat să-l văd bolnav de două ori în aceeaşi seară pentru că l-aş fi magnetizat.

Dacă vroiam să-l magnetizez, ar fi adormit la o privire.

Tenul lui este de culoare albă, cu o nuanţă uşoară de roz cu câteva pistrui. El are părul frumos în acest ton cald, care variază între blond şi nuanţe de roşu, ochii albastru deschis, sprâncenele uşor încărcate, nasul mic şi răsturnat, mustaţa, de aceeaşi culoare cu părul, acoperă gura cu buzele frumoase, un pic palide şi uşor subţiri care acoperă dinţi frumoşi.

Mâinile sale, albe, feminine, foarte curate, sunt încărcate cu inele. Statura elegantă, şi, deşi a adoptat costumele noastre, el poartă aproape întotdeauna capacul scoţian, cu o încuietoare de argint gravată cu o sabie scurtă şi înconjurata de motto-ul: Vincere aut morire. Acum, cum Home s-a dus la Neapole cu contele [Branicki]? Cum a venit înapoi de la Neapole la Florenţa şi de Florenţa la Paris

Alexandre Dumas

UN SPIRITUALIST

Dacă nu l-aţi văzut pe Home, cel puţin aţi auzit de el. Pentru cei care nu l-au văzut, voi încerca să fac portretul lui fizic; numai lui Dumnezeu, care creează fiinţe excepţionale şi care ştie de ce El le creează, îi este permis să facă portretul lor moral.

Home este un om tânăr, sau mai degrabă un copil de douăzeci şi trei – douăzeci şi patru ani, de înălţime medie, cu un corp zvelt, slab şi nervos ca o femeie. S-a întâmplat să-l văd bolnav de două ori în aceeaşi seară pentru că l-aş fi magnetizat.

Dacă vroiam să-l magnetizez, ar fi adormit la o privire.

Tenul lui este de culoare albă, cu o nuanţă uşoară de roz cu câteva pistrui. El are părul frumos în acest ton cald, care variază între blond şi nuanţe de roşu, ochii albastru deschis, sprâncenele uşor încărcate, nasul mic şi răsturnat, mustaţa, de aceeaşi culoare cu părul, acoperă gura cu buzele frumoase, un pic palide şi uşor subţiri care acoperă dinţi frumoşi.

Mâinile sale, albe, feminine, foarte curate, sunt încărcate cu inele. Statura elegantă, şi, deşi a adoptat costumele noastre, el poartă aproape întotdeauna capacul scoţian, cu o încuietoare de argint gravată cu o sabie scurtă şi înconjurata de motto-ul: Vincere aut morire. Acum, cum Home s-a dus la Neapole cu contele [Branicki]? Cum a venit înapoi de la Neapole la Florenţa şi de Florenţa la Paris cu contele? Cum el a tras la Hotelul „Trei Împăraţi”, din Piaţa

Louvre, cu contele? Asta e ceea ce ai înţeles din această poveste.

Home – Daniel Douglas Home – s-a născut în Currie lângă Edinburgh, pe 20 martie 1833. Mama lui, ca şi în alte familii scoţiene de care vorbeşte Walter Scott, a avut darul unei a doua vederi. În timpul sarcinii, ea a avut o viziune care i-a arătat că fiul, cu care ea era însărcinată, stă la masă cu un împărat, o împărătească, un rege şi o ducesă.

După douăzeci şi trei de ani viziunea a devenit realitate în palatul de la Fontainebleau. Familia era săracă şi a trăit într-un adăpost improvizat, pe ruinele unei foste fabrici, dar dragostea maternă a suplinit totul.

Copilul a fost bolnăvicios şi nimeni nu credea că ar putea supravieţui, mama singură cu un surâs uşor şi sigur, a dat asigurări că el va trăi.

Nu a fost nici o asistentă sau vreun cântec de leagăn în casa săracă, dar mama liniştită asigura bunăstarea şi starea de sănătate a fiului său. Mama a afirmat că patul ei i-a fost balansoar, şi ea a văzut, noaptea, doi îngeri care vin lângă perna ei.

La vârsta de trei ani, darul unei a doua vederi a mamei s-a constatat şi la fiul ei: a văzut o verişoară pe moarte, aflată la treizeci mile depărtare, şi a numit oamenii care înconjurau patul ei.

— Care e numele tatălui ei? i s-a cerut.

— Nu-i ştiu numele, pentru că eu nu-l văd! a spus el.

— Încercă din nou şi probabil, îl vei găsi?

Copilul s-a concentrat pentru o clipă.

— Este pe mare, a spus el, şi se va întoarce doar atunci când Maria va fi rece.

Într-adevăr, verişoara a murit, iar tatăl ei a ajuns doar atunci când fiica lui murise.

De la vârsta de douăsprezece luni, Daniel a fost dus din satul natal, şi a trăit cu mătuşa şi unchiul său, în Portobello, un mic port lângă Edinburgh.

La şapte ani, a plecat la Glasgow. Când spunem a plecat, este un mod uşor de a vorbi. Copilului nu a avut parte de libertatea de a alege în acest periplu.

El a trăit în Glasgow până la vârsta de zece ani.

A fost un copil de vis, iubitor de singurătate. Până la zece ani, el nu a părut să dorească compania altor copii, nu a avut nici tovarăşi, nu căuta jocurile de vârsta sa.

Din Scoţia a plecat în America, de la Glasgow, în zonele joase din Norwich, Connecticut.

Acolo, el a găsit un copil mai în vârstă decât el cu doi ani, şi al cărui nume a fost Edwin. O strânsă legătură, s-a format între ei.

Această legătură le-a creat un caracter unitar.

Cei doi băieţi au ieşit împreună şi au plecat în tăcere spre pădure unde s-au despărţit pentru a citi separat, şi au venit împreună pentru a-şi împărtăşi ideile şi să facă un fel de rezumat al cărţii ce-au citit-o.

Într-o zi, Edwin a venit la Daniel, palid şi agitat.

— Ah! a spus el, tocmai am citit ceva ciudat.

Era povestea a doi prieteni, legaţi cu o profundă sensibilitate şi care au promis sub jurământ şi în scris, jurând cu sângele lor, ca primul dintre cei doi care va muri să-i spună la revedere celuilalt. Primul dintre ei care a murit şi-a ţinut promisiunea.

— Vrei ca noi să facem ceea ce au făcut ei şi să avem aceeaşi opţiune ca şi ei? a întrebat Edwin.

— Îmi doresc acest lucru! a spus Daniel.

Cei doi copii au intrat într-o biserică şi a promis că primul dintre cei doi care va muri să-i spună la revedere celuilalt.

Apoi, ca să urmeze întru totul exemplul predecesorilor lor, şi-au înţepat vena cu un ac, fiecare adunând câteva picături de sânge ce le-au amestecat, şi cu acest sânge amestecat, au scris o promisiune de dincolo de mormânt.

Nevoile familiilor separară pe doi prieteni. Home şi mătuşa s-au dus la Troy, în statul Newport, la trei sute de mile de Norwich.

Edwin a rămas în Norwich.

A mai trecut un an.

Într-o seară, s-a întors acasă târziu, dar nu a găsit focul aprins şi nici lumină, de teamă de a nu fi certat de către mătuşa lui, el alunecă fără zgomot până la camera lui şi s-a băgat între cearşafuri.

După o vreme a auzit un zgomot în apartament pe care el nu-l putea identifica, a deschis ochii deja închişi.

O lumină mare, care era, probabil de la lună, a intrat în camera lui ca o rază în diagonală.

Totul s-a produs atât de brusc, încât tânărul a fost surprins de ceva ce a apărut lângă piciorul patului lui, era ca un abur, care se condensa mai mult şi mai mult.

Treptat, acest abur a atins podeaua şi avea o înălţime de patru sau cinci metri, a eliberat o formă umană care a luat forma unui bust pe piedestalul său.

Forma umană era asemănătoare cu Edwin, doar că tânărul era deosebit de palid: el arăta ca o statuie de marmură fără viaţă.

Curând, ochii s-au luminat, şi s-au stabilit pe Home, care între timp, nu se putea desprinde de pat, buzele s-au mişcat, şi, deşi nu s-a scos nici un sunet, Home a auzit ca un ecou în interiorul lui însuşi, aceste cuvinte:

— Daniel, tu mă recunoşti? Da, Daniel acesta este un semn.

— Îmi ţin promisiunea făcută. Am venit să-mi iau la revedere!

Şi a ridicat un braţ ce părea că produce abur şi că arată cerul.

Apoi, treptat, viziunea s-a stins, bustul a devenit din nou nor, nor de vapori, şi totul a dispărut. Home în ziua următoare i-a spus mătuşii lui:

— Edwin a murit.

— Cine ţi-a spus asta? întrebă ea.

— El însuşi, a venit să-mi spună la revedere noaptea trecută.

Mătuşa, în timp ce-i tremurau picioarele a dus un deget la tâmplă, i-a spus că el este nebun, şi i-a ordonat să tacă. Dar a doua zi s-a aflat de moartea lui Edwin.

Stafia prietenul său i-a apărut timp de trei zile, oră după oră, după care şi-a dat ultima respiraţie.

În 1848, Daniel a revenit cu mătuşa şi unchiul său în Norwich, iar în anul următor, mama lui li s-au alăturat.

Dar, la scurt timp după această reuniune, mama a fost forţată să plece din nou pentru a face o excursie la Hartford. Hartford este la cincizeci de mile de Norwich.

Într-o noapte, acelaşi fenomen de lumină şi abur s-a repetat, dar de data aceasta a fost mama sa, care i-a apărut lui Home. El a încercat să vorbească şi să-o întrebe:

— Mamă, eşti moartă?

Apoi, din interiorul lui, el a auzit aceeaşi voce spunând:

— Nu, nu încă, dar astăzi la prânz, voi muri.

Apoi totul a dispărut, şi tânărul a adormit.

Numai că dimineaţa, viziunea lui a rămas atât de prezentă încât când apărut mătuşa lui, el plângea.

— Ce te doare? a întrebat mătuşa, şi de ce plângi?

— Pentru că mama mea va muri astăzi la prânz.

— Cine ţi-a spus asta?

— Chiar ea.

— Când?

— Astă noapte.

— Dar ţineţi limba, pasăre de rău augur! a spus mătuşa.

Tânărul a tăcut, dar două zile mai târziu, el a aflat de moartea mamei sale care a murit chiar la prânz.

Toate acestea au fost doar preludiul relaţiei lui Home cu spiritele.

Cinci sau şase luni de la moartea mamei sale, pe la ora zece seara el a auzit bătând de trei ori la picioarele patului, apoi iar de trei, şi iar de trei ori. El n-a spus nimic, dar o voce i-a zis:

— Noi suntem spiritele.

El nu a închis ochii toată noaptea.

Dimineaţa el s-a sculat, palid şi obosit, în ultimele săptămâni, el a tuşit şi a scuipat sânge.

Mătuşa lui i-a făcut un ceai, dar în loc de a bea ceaiul, el şi-a aplecat capul cu tristeţe în mâinile ei.

— Ce ai? a întrebat mătuşa.

El nu a îndrăznit să-i spună căci ştia ce impresie proastă făcuse bunei femei cele două confesiuni făcute anterior.

Dintr-o dată a auzit o bătaie în masă, se ridică şi ascultă.

Mătuşa lui a auzit ca şi el, nu exista nici o modalitate de a tăcea.

— Ce este? întrebă ea.

— Sunt spiritele, a răspuns timid tânărul.

— Dar atunci, tu ai pe dracu’ în corp? a întrebat mătuşa.

Asta era, bineînţeles, raţiunea sa de a trăi.

Cu ceva timp în urmă, două fete tinere, domnişoarele Fox, au cauzat un scandal în provincie, au fost posedate de spirite malefice.

Dar cele din mintea lor, se mulţumeau să distrugă, şi nu, cum ar fi cele ale lui Home, care au ridicat mesele, au mutat mobila, au cântat singure la pian şi s-au evidenţiat prin mâini calde sau reci.

— Vai! a răspuns copilul la această întrebare: „Ai pe dracu’ în tine”, nu ştiu, dar aşa s-a întâmplat cu o noapte înainte.

Şi el a spus că, poate ea avea dreptate.

Imediat după ce ascultă povestea completă, mătuşa a luat hârtie şi creion, şi a scris la trei preoţi: unul baptist, unul metodist, al treilea prezbiterian. La ora trei dimineaţa, după ce au ajuns toţi cei trei s-a început exorcizarea.

— Deci tu ai pe dracu’ în corp? l-a întrebat baptistul.

Copilul a răspuns:

— Nu ştiu.

— Ce ai făcut pentru a evoca diavolul?

— Nimic, răspunse copilul speriat.

Apoi, văzând că el tremură, prezbiterianul s-a apropiat de el.

— Fii calm, copilul meu! a spus el cu blândeţe, în cazul în care diavolul este în tine, nu tu eşti cel care l-a chemat.

— În orice caz, spune baptistul, se ne rugăm pentru ca el să plece.

Şi cei trei preoţi au început rugăciunea.

Dar în timpul rugăciunii, şi după fiecare frază a rugăciunii, ca şi cum îşi băteau joc de preoţi, spiritele loveau.

După rugăciune, văzând că spiritele au persistat, baptistul a decis să-i întrebe.

El a ştiut cum să le interogheze, căci avea deja experienţă cu spiritele fecioarelor Fox.

Iată cum a decurs interogatoriul.

Dacă vreodată sunteţi judecători într-un proces împotriva lor, dragi cititori, veţi şti cum să o faceţi – spun că, după cum se vede, cărţile mele nu sunt manuale informative!

În cazul în care spiritul răspunde la o întrebare cu o lovitură, este nu.

În cazul unui răspuns cu trei lovituri, este da.

Dacă el răspunde cu cinci lovituri, atunci cere alfabetul.

Atunci când cere alfabetul, înseamnă că el vrea să vorbească.

Deci, drept răspuns la întrebarea ta, trebuie să numeşti, una după alta, literele alfabetului.

În cazul în care răspunsul solicitantului este o frază, este nevoie ca aceasta să fie reconstituită literă cu literă. Litera este înregistrată pe hârtie. Literă cu literă este scrisă până ce fraza se termină. Acesta este răspunsul la întrebarea făcută.

De la întrebare la întrebare şi de la răspuns la răspuns se finalizează examinarea.

Când spiritul este într-o dispoziţie bună, îi este dat un creion, şi el este de acord să semneze.

Interogatoriul a fost început de reverendul Moise. Preotul baptist numit Moise.

— Spiritul tatălui meu este aici? a întrebat el.

O lovitură a sunat; ceea ce am spus, în demonologie vocabularului, înseamnă că nu.

— Dar spiritul fratelui meu? a continuat preotul.

— Nu! a spus spirit, cu o altă lovitură.

Apoi, spiritul a lovit de cinci ori, cerându-i alfabetul, indicând că şi el ar vrea să spună ceva.

Exorcistul a pronunţat literele alfabetului, şi după cinci minute de muncă, a primit răspuns următoarele:

— Cum îndrăzneşti să întrebi dacă spiritele a doi oameni sunt aici? Spiritele de tatălui tău şi al fratelui tău nu sunt aici pentru că nu sunt morţi, dar cel al mamei tale şi al surorii tale sunt.

Şi, într-adevăr, sora şi mama pastorului erau moarte.

Exorcistul a râs încrezut şi a solicitat spiritului:

— Care sunt numele lor?

Spiritul i-a spus atât prenumele, cât şi numele de creştin.

Preotul s-a retras, întorcându-se spre cei doi confraţi, şi declarând că el n-ar putea face nimic împotriva acestui tip de amuzament.

Trebuie să înţelegi zgomotului produs în oraş dintr-o astfel de reuniune.

Preoţii – cu excepţia celui prezbiterian – au spus că toţi tinerii scoţieni au fost posedaţi, şi era plăcut pentru americani să privească cum este scos diavolul dintr-un scoţian.

Cereau să vadă pe tânărul posedat, se ofereau să plătească pentru a-l vedea cum este exorcizat.

Dacă mătuşa ar fi reuşit să facă din părul lui Home şuviţe din trei fire, ea ar făcut o avere.

Dar ea era o femeie îngrijorată, bolnăvicioasă, nervoasă, şi ea persistă să închidă uşa ei şi a rămas săracă.

De la apariţia, sau mai degrabă de la manifestarea spiritelor, tânărul a fost mai bine, a încetat să mai scuipe sânge.

Această îmbunătăţire a fost pusă pe seama diavolului. Mătuşa ar fi preferat să vadă cum boala şi-ar fi urmat

cursul său, şi nepotul său să fi murit, dar el a mers la diavol cu spiritele lui.

Pe lângă faptul că nu a existat un moment de odihnă, în casă a fost un vârtej veşnic, scaunele dansau cu scaune, paturi şi mese, lopeţile cu greble şi grătare de bucătărie. Diavolul nu a intrat doar în nefericitul Home, ci şi în toată mobila.

Mătuşa a spus într-o dimineaţă că ea nu mai putea rezista, şi în aceeaşi seară, ea i-a închis lui Home uşa. A profitat de lipsa spiritelor, ea s-a bucurat de o noapte în care a plouat torenţial.

Copilul, alungat de la casa mătuşii sale, a plecat să ceară ospitalitate unui vecin numit Ely. Acesta cuprins de compasiune l-a primit pe el şi suita sa.

În prima noapte, spiritele, care se temeau fără îndoială să nu fie lăsate la uşă, au rămas liniştite. Dar chiar a doua zi, ele nu s-au mai putut abţine şi au început scandalul.

Master Ely a rezolvat problema trimiţându-l la o gazdă în mediul rural. Copilul a fost complet pasiv, dependent de alţii, el n-a putut avea nici un control. El a plecat la ţară şi a fost lăsat să facă tot ceea ce a vrut. Acolo a petrecut o lună înconjurat de spirite, care trăiau în intimitatea sa, şi nimeni nu a venit să perturbe această familiaritate.

Cu toate acestea, această stare de inactivitate cântări în viaţa COPILULUI, sau mai degrabă a tânărului, deoarece, în timpul acesta, el a ajuns în al XVIII-lea an. El a vrut să facă ceva, încercând să-şi satisfacă nevoile sale, să exercite orice activitate. El a înţeles că aceasta nu se poate dacă este posedat.

Protectorul său Ely l-a trimis la domnul Green, prietenul său din statul New Jersey. El a petrecut acolo două luni: mişcarea de mese a încetat, dar a rămas într-o stare de somnambulism.

El a hotărât să schimbe aerul, a cerut aceasta domnului Green, iar acesta l-a dus în Carrington, New York.

Home, a făcut cunoştinţă cu un profesor, un swedenborgist.

— Nu este nevoie să vă spun, dragi cititori, cine este Swedenborg, trăieşte în Germania, sau mai degrabă a trăit în Germania, deoarece a murit în 1772, el a fost liderul unei secte de vizionari, sau chiar, o sectă religioasă care avea ramificaţii în Londra şi America.

Profesorul Boucher – era numele acestui swedenborgist – a vrut să facă din Home un preot al religiei sale.

Home a încercat, dar în curând s-a retras, lipsindu-i vocaţia.

În acelaşi timp, el a primit scrisori de la un medic celebru din New York, acest medic i-a oferit ospitalitate în casa sa. Home acceptă.

În calitatea sa de medic, noua gazdă a lui Home era un necredincios. Spiritele nu doreau ca copilul lor iubit să devină un necredincios, şi l-au atras la Boston.

Este momentul în care Home a început să ţină conferinţe. Din moment ce s-a decis să arate că are pe diavolul în corp, el atrăgând pe diavol de partea sa.

Din acel moment, o popularitate enormă l-a urmat peste tot după această declaraţie.

Oamenii au venit să-l vadă, din toate colţurile Americii, şi Dumnezeu ştie cum, cu cele două sute şaptezeci şi şapte de mii mile pătrate, iar America are destule colţuri!

Tânărul şi-a dat seama repede că nu are nevoie de nimeni, şi el însuşi îşi făcea propagandă.

Dar în mijlocul succesul său, a început să scuipe sânge din nou.

Home a consultat cei mai buni doctori din Europa care i-au recomandat o excursie în Italia.

Părăsirea Americii era ceva prea serios pentru ca Home să nu se consulte cu spiritele lui. Spiritele, consultate, au fost de părerea medicilor.

Nimic nu-l mai reţinea pe Home în Boston.

El a spus rămas bun Statelor Unite, a traversat Oceanul Atlantic, a ajuns în Anglia, şi a trecut în Franţa în aprilie 1855. El a petrecut vara aici.

Conferinţele l-au obosit enorm, dar el suferea în tăcere, el nu a spus un cuvânt puterii sale, fiind concentrat să înveţe limba franceză.

Cu ajutorul spiritelor poliglote, a fost un joc, în cinci luni, Home vorbea limba franceză cum o vorbeşte astăzi, adică foarte bine. În septembrie a plecat spre Florenţa.

Imediat după sosirea lui în oraşul lui de Medici a fost vizitat de către doamna Trollope, celebra turistă. Pe drumul său spre Londra, ea a încercat să-l viziteze, dar Home, prea bolnav, nu a primit-o.

În Florenţa, el a fost mai bine, şi nu a văzut nici un dezavantaj pentru a o primi pe doamna Trollope.

După ce doamna Trollope l-a văzut pe Home, sau mai degrabă Home a vizitat-o pe doamna Trollope, nu mai exista nici o cale de scăpare pentru el. I-au fost solicitate noi conferinţe.

Home avea o putere mai mare decât oricând, căci spiritele nu l-au lăsat o clipă, oriunde s-ar fi dus, el a avut întotdeauna unul sau doi la îndemână.

Niciodată sultanul din Constantinopol, niciodată şahul din Isfahan, nici rajahul din Kashmir sau Lahore, nu au fost serviţi de către sclavii lor cu o agilitate şi o mai mare fidelitate.

Home a făcut lucruri minunate pe care regret profund că nu le-am văzut – mai ales doamnei Orsini, fiica lui Grégoire Orloff şi minunatei domnişoare Wentzell.

Le-am cunoscut bine, ele locuiau într-una din casele plăcute din Florenţa, ambele sunt moarte astăzi.

Doamna XXX, o femeie de o distincţie perfectă, de provenienţă franceză, le-a succedat, şi le-a înlocuit pe acestea fără a uita şi fără a se uita pe sine.

Acolo, spiritele au făcut minuni, iar acest lucru dovedeşte că ele iubesc pe oameni din inimă.

Ei au mutat mese, a făcut o turlă-urmărire cu canapelele şi fotoliile, au cântat la pian, cu două mâini fără corp, şi, în cele din urmă, ceea ce este mai extraordinar, spiritul tatălui a scris aceste cinci cuvinte pentru fiica sa: „Draga mea Antoinette.

Grégoire ORLOFF.”

Şi acest lucru în scris, atât de asemănător cu al decedatului, nici un prieten n-a ezitat să recunoască acest scris.

Dar, în Florenţa, este periculos să faci minuni prea multe, martor e Savonarola, care a fost ars de viu pentru că a fi furnizat prea mult din acest exerciţiu. A înţeles şi Home că Sfânta Inchiziţie a început să se intereseze de el, şi a plecat la Neapole cu contele Alexander Branicki.

Acesta nu se temea de spirite, şi mă îndoiesc chiar să se teamă de ceva pe lume. El a trebuit să meargă în Africa cu Gerard care nu i-a fost niciodată frică de nimic, pentru a vedea dacă îi e frică de lei.

Home s-a stabilite în Neapole cu contele Alexander Branicki.

Dar nu a plecat fără durere: în primul rând, bancherul căruia i-a încredinţat o scrisoare de credit, a refuzat să-i dea banii săi.

Apoi revolta poporului: după o lungă perioadă de timp el a fost văzut de localnici drept o vrăjitoare, bunii florentini aşa l-au considerat. Timp de trei zile, Vila Colombaia unde locuia Home, a fost supusă unui adevărat asediu.

N-a durat puţin până când contele Branicki a ridicat asediul.

Poate că, pentru corectitudine, nu era o afacere pentru spirite să se însoţească cu contele Branicki. Când un om are un necaz, el trebuie să arate că merită să fie însoţit de un spirit, nu să se lase condus de un nebun.

Este adevărat că spiritele au fost pe cale să renunţe la Home. Şase săptămâni de la sosirea lui Home în Neapole,

pe 10 februarie 1856, l-au anunţat că spre marele lor regret vor fi obligate să plece.

Aşa a fost, sau nu a fost? Ele nu au spus nici un cuvânt, a fost secretul lor, doar că l-au avertizat că vor reveni pe 10 februarie 1857.

Home, avantajat de această absenţă, a hotărât că e momentul pentru a merge la Roma şi să devină catolic. El nu a fost edificat niciodată de religiozitatea tovarăşilor săi, şi nu ar fi fost rău să pună puţină apă sfânt între ei şi el.

Era evident că, dacă spiritele lui erau spirite rele, acoliţi trimişi de Satana, ele neputându-se lipi de o putere catolică au găsit un protestant.

Şi totuşi, ce l-au făcut să creadă că spiritele sale au fost spirite bune, este că de fiecare dată când le-a consultat în materie de religie, ei au răspuns: „Rugăciuni, rugăciuni, rugăciuni!”

Mai mult decât atât, o dată la Roma, el a avut la îndemână prin excelenţă Exorcistul: Papa. Home a solicitat o audiere papei Pius al IX-lea.

Pius al IX-lea a auzit de experienţa scoţianului, acesta l-a primit la prima sa cerere, nu a impus decât o singură condiţie: el să vină la Vatican, în compania unui preot.

Home a luat cu el nu numai un preot, ci un preot Doctor: reverendul Talbot.

O dată în prezenţa Înalt Prea Sfinţiei Sale, reverendul Talbot a spus despre puterea lui Home, de mese, scaune, piane, mobilier, în general.

Din păcate, Home a pierdut puterea şi nu a putut face o demonstraţie în faţa Sfântului Părinte despre minunile lui.

Sfântul Părinte i-a dat crucifixul să-i sărute, zicând:

— Aici avem masa noastră sfântă, vino cât mai aproape cât mai mult posibil de ea, şi vei fi mântuit.

Sănătatea lui Home s-a îmbunătăţit în timpul călătoriei sale în Italia, şi contele Branicki se întoarse în Franţa, s-a întors şi Home cu el.

El a trăit foarte retras, a locuit în Strada Madame, şi a fost văzut în societatea poloneză.

În cursul lunii decembrie, zgomotul făcut de minunile lui Home în Italia s-a răspândit în Franţa, şi el a fost solicitat de curte.

Home a răspuns că el va avea puterea lui după 10 februarie 1857, şi, prin urmare, nu vrea să întâlnească pe nimeni, nu vrea să meargă la vânătoare ca dintr-un vânător să devină vânat.

La scurt timp după asta a intrat în legătură cu părintele Ravignan.

El i-a spus povestea lui. Părintele Ravignan l-a ascultat cu atenţie şi apoi i-a spus:

— Ai fost posedat de diavol, copilul meu! a spus el, dar mulţumesc lui Dumnezeu, eşti catolic, tu nu vei mai auzi mai multe despre ele.

Home clătină din cap.

— Ştiu că spiritele mele, a spus el, sunt spirite scoţiene foarte încăpăţânate; au spus că vor reveni pe 10 februarie; se vor întoarce.

— Efectuarea o novenă*, a spus părintele Ravignan.

— Le doresc numai binele! a spus Home, care, temându-se de o ceartă cu spiritele lui, nu s-ar simţi rău să scape de ele.

El a făcut o novenă.

Ultima zi din novenă a fost temuta 10 februarie.

După ce novena s-a sfârşit, Home a petrecut ziua în rugăciune.

Pe 10 februarie, la ora unsprezece, Home se culcă, la miezul nopţii, orologiul începu să bată. Când vibraţiile ultimei bătăi s-a finalizat, spiritele au lovit, nu la uşă care nu a fost deschisă, ci la locul lor obişnuit de la poalele patului.

Spiritele au fost atât de fericite că au luat în posesie poziţia anterioară, că toată noaptea, au făcut zgomot. Home nu a închis ochii. A doua zi el a trimis după părintele Ravignan, care a sosit.

— Ei bine, copilul meu? a întrebat el cu nerăbdare.

— Ei bine, părinte, a răspuns Home cu disperare, au venit înapoi!

— Am auzit bine?

Vrednicul predicator nu a avut timp să-şi exprime nedumerirea sa, că spiritele au început să se desfăşoare în onoarea sa în cel mai plăcut mod, au început să lovească în dreapta şi în stânga, podeaua şi plafonul.

Părintelui Ravignan nu-i venea să creadă.

— Există cineva în camera de alături! a spus el.

El a intrat în camera din dreapta, apoi a părăsit camera. Camerele erau destul de goale. El a început să se roage, dar acest lucru a făcut mult mai rău.

De fiecare dată când el a rostit numele lui Dumnezeu, spiritele au lovit mai greu.

— Eu sunt, din păcate, sunt forţat să plec acasă, fiul meu, a spus părintele Ravignan, dar înainte de a pleca, te voi binecuvânta.

Home a îngenuncheat iar părintele Ravignan l-a binecuvântat. Dar spre satisfacţia spiritelor ortodoxe sau duhuri rele furioase, la momentul binecuvântării, izbiturile s-au dublat. Semnul crucii părea să le exaspereze.

Părintele Ravignan a plecat.

Nu plecase bine elocventul predicator când a apărut Marchizul de Belmont, şambelanul împăratului.

Domnul de Belmont a venit pentru a vedea dacă spiritele s-ar fi întors, aşa cum au promis să facă. El a trebuit doar să asculte pentru a se asigura de prezenţa lor, ele au fost peste tot: în toate mesele, în toate scaunele, în toate locurile, mai ales în pat.

Home nu a avut motive să refuze să meargă la curte. O invitaţia i-a sosit de la Tuileries. El a mers în seara de 13 februarie.

Îl vom lăsa la baza scării.

Este privilegiul curţilor moderne de a păstra tăcerea asupra ce s-a întâmplat în cursul acestei întâlniri memorabile, care a fost atât de lungă, unde s-a vorbit atât

de diferit şi unde a fost cât pe ce ca Împărăteasa să o adopte pe sora mai mică a lui Home.

Home, omul la modă, omul de ultimă oră, omul indispensabil, omul de invidiat, îl aşteaptă pe cel mai nenorocit om din lume.

A doua zi după seara de la Tuileries, care a fost splendidă, se pare, părintele Ravignan s-a întors.

— Ei bine, fiul meu? a întrebat el pe Home.

— Ei bine, părinte a răspuns Home cu disperare, am puteri mai mari decât oricând!

— Nu ar fi trebuit să mergi la Tuileries.

— Cum aş fi putut refuza?

— Ai fost din orgoliu.

— Ei bine, mărturisesc. Se îndoiau, am vrut să dovedesc.

— Trebuia să te închizi în casa ta, să nu fi deschis uşa la nimeni, să nu fi ascultat, să nu fi primit pe nimeni.

— Imposibil. Eu înnebunesc.

Părintele Ravignan a plecat disperat. El nu a înţeles nimic din ce s-a întâmplat, cu excepţia faptului că a fost ceva supranatural.

În urma lui, a sosit Earl de Komar. Era un bun prieten al contelui Branicki, cumnatul prinţului Beauvau. L-a găsit pe Home consternat.

El l-a sfătuit să trimită după un alt preot.

Home a trimis după abatele de G… Părintele G… a sosit. Celebritatea lui Home ajunsese până la el şi el a fost încântat să-l vadă.

Home i-a povestit despre sfatul dat de părintele Ravignan.

Părintele G… ridică din umeri.

— Ce vrei, să te pui direct într-un sicriu? a spus el.

În plus, o distragere a atenţiei a avut loc. Aşa cum am spus, împărăteasa a ales să-şi asume educaţia sorei lui Home.

Home s-a conformat, în ciuda suferinţei care i-o provoacă marea când a mers s-o aducă pe sora lui.

A plecat pe 21 martie în America, s-a întors pe 21 mai.

Au trecut două luni ca într-o zi, cât el a părăsit Franţa.

Plecarea a fost precipitată, adevărata cauză fiind aceea că se dublase curiozitatea parizienilor pentru el. A fost doar o chestiune de timp ca Home să ajungă în salonul lor.

Pe 23 decembrie, el a primit o telegramă, pentru a se prezenta la Fontainebleau, unde era şi regele Bavariei.

Aceasta a fost viziunea care a avut-o mama lui, care l-a văzut stând la masă cu un împărat, o împărătească, un rege şi o ducesă.

La sfârşitul lunii mai, având puterea din nou şi spiritele, anunţă că îşi ia concediu, spunând că este pentru sănătatea lui.

Până la sfârşitul lunii iunie, când va pleca la Constantinopol, a făcut vizite de rămas bun, în special femeilor la modă, atunci când, la Lady Hamilton în prezenţa Alteţei Sale Prinţesei de Baden, el şi spiritele sale au anunţat că nu va mai merge la Constantinopol.

Într-adevăr, a doua zi, medicii i-au recomandat apele din Baden-Baden în loc de Cornul de Aur.

La Baden Împărăteasa l-a pus pe Home să ţină şase conferinţe: una pentru Regele Wurtembergului, trei pentru Prinţul Albert de Prusia, una pentru Prinţul de Nassau, una pentru Prinţesa de Butera.

Curtea franceză a fost la Biarritz: Home primite, chiar prin telegraf, invitaţia de a participa.

Dar puterea lui, şi chiar favoarea sa, a început să scadă. Această familiaritate cu capetele încoronate au creat destulă invidie, era privit ca un magician, au circulat despre el zvonuri ciudate: Home a crezut că e de demnitatea lui să se retragă.

El a revenit la Paris, la contele Komar, unde a rămas până în ianuarie 1858.

În acest timp el a primit vestea că o bătrână englezoaică tocmai a murit, lăsându-i şase mii de lire sterline rentă viageră. Numai o bătrână englezoaică ar avea aşa o idee!

S-au deschis perspective pentru Home să meargă la curtea din Haga.

A plecat în Olanda pe 10 ianuarie.

Acolo, puterea lui se manifestă mai puternic decât oricând, dar el o foloseşte cu o astfel de extravaganţă încât cade bolnav.

Apoi spiritele l-au părăsit într-un mod atât de nerezonabil, şi de această dată, ca să-l pedepsească, ele i-au spus că nu se mai întorc.

Imediat, Home aflat la Paris, consultă pe medicii lui, care i-au ordonat să plece, fără a pierde un moment în Italia.

Rămâne la Paris un timp pentru a pune o oarecare ordine în treburile lui, şi a plecat spre Roma.

Contele Kouchelef a auzit de el şi a dorit să-i fie prezentat.

Home nu a rezistat.

El şi-a pierdut puterea de a fi temut, dar a păstrat dreptul de a fi iubit.

După o lună de frecventare a casei, o căsătorie a fost aranjată între Home şi sora contesei Kouchelef.

Numai că nunta va avea loc la Sankt Petersburg.

Din acel moment, Home, deja considerat ca fiind cumnat, a fost parte a casei.

L-a urmat pe conte şi contesă la Neapole, Sorrento, Florenţa şi Paris, unde l-am găsit jucându-se ca un simplu muritor, şi chiar ca un copil mare, în holul Hotelului „Trei Împăraţi”, cu Sacha, Signorina, Muichka şi cu Tchérépacha.

SFÂRŞIT

* Novenă(NOVÉNĂ) S. F. acte de devoţiune pe care le împlineşte creştinul catolic timp de nouă zile la rând.